

KULÜBEDEKİ SIR

MUSTAFA UÇURUM

1973 Tokat doğumlu. İlkokulu, ortaokulu ve liseyi Adapazarı'nda, üniversiteyi Cumhuriyet Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okudu. *Martı* ve *Yitik Düşler* edebiyat dergisini, daha sonra Tokat merkezli *Polemik* dergisini çıkardı.

Şiir ve yazıları; *Dergâh*, *Yediiklim*, *Hece*, *Heceöykü*, *Yolcu*, *Türk Dili*, *Karabatak*, *Türk Edebiyatı*, *Aşkar*, *Sabit Fikir*, *Ayasofya*, *Cins*, *Nihayet*, *Muhit*, *Yitiksöz* gibi dergilerde yayımlandı.

Şairin Aynası kitabı ile TYB 2018 deneme ödülünü aldı.

TÜRDEB tarafından 2020 yılı Dergi Dostu Yazar Ödülü'nü aldı. Mavikuş Medya'dan 2024 şiir ödülünü aldı.

www.mustafaucurum.com adresinde dergiler ve kitaplar hakkında yazılar yazıyor.

Evlî ve iki çocuk babası olan Uçurum, Tokat'ta öğretmenlik yapıyor.

Kitapları: *Tenhalayın Kalbimi* (Şiir), *Esmerliğime Bakma* (Öykü), *Fedakâr Dost* (Hikâye), *Çocuklar Çocukluğunu Bilsin* (Şiir), *Irmaklarla Büyüyen Çocuk* (Hikâye), *Konuştukça Memleket* (Şiir), *Deneme Çekimi* (Deneme), *Kalbime Takılan Uçurtma* (Hikâye), *Şairin Aynası* (Deneme), *Şehirde Yeni Bir Rüzgâr* (Deneme), *Dünya Telaş* (Şiir) *Uçurumda Bir Gömü* (Öykü), *Boyumu Aşan Ömür* (Şiir), *Eve Dönen Masallar* (Masal), *Yüzümün Haritası* (Deneme), *Koca Dünyaya Küçük Öyküler* (Öykü), *Avcumdaki Rota* (Deneme), *Şiirin Yol İşaretleri* (Deneme)

KULÜBEDEKİ SIR

Mustafa Uçurum

İÇİNDEKİLER

İlk Macera / 13
Kulübe / 17
Kutunun Gizemi / 20
Eve Dönüş / 23
Kulübeye Dönüş / 26
Haritanın Peşinde / 30
Şairler Şehri / 37
Şiirle Kovulan Gölge / 47
Şairle Karşılaşma / 51
Kulübedeki Sürpriz / 54
Mürekkebin Haritası / 59
Yeraltındaki Dünya / 63
Sese Doğru / 66
Masal Dede / 71
Çocukların Masalları / 75
Zamanın Ormanı / 80
Yıldızların Şarkısı / 84
Derinlerin Sırrı / 87
Gölge Ormanının Fısıltıları / 90
Düşler Labirenti / 93
Yankılar Vadisi / 99
Eve Dönüş / 104
Kulübeye Son Ziyaret / 108

Yeşildere Köyü

Yeşildere, zamanın unuttuğu bir köy, tepelerin kucağında, yemyeşil bir vadinin ortasında sakin bir uykuya dalmış gibiydi. Ormanla çevrili bu küçük dünya, doğanın ritmiyle nefes alıyordu. Sabahları, uzaklardan gelen horoz sesleri, rüzgârın dallarda bıraktığı hışırtılarla karışır; güneş, doğudaki tepelerin ardında usulca yükselirken tarlalardaki buğday başakları altın sarısı bir ışıkla parıldardı. Köyün evleri taş ve ahşaptan yapılmış, çatıları kırmızı kiremitlerle kaplıydı; bazıları yılların ağırlığıyla hafif eğilse de hâlâ dimdik ayakta duruyordu. Dar sokaklar, Arnavut kaldırımını taşlarla döşeliydi; yazın tozlu, baharda çamurlu ama her zaman çocukların koşuşturmalarıyla canlıydı. Dere, köyün kenarından çağlayarak akıyor, berrak suyu taşlara çarpıp serin bir şarkı söylüyordu. Hava taze ot kokusu, yeni biçilmiş buğday ve uzaklardan gelen çiçek esintileriyle doluydu.

Yeşildere, teknolojinin gürültüsünden uzak bir sığınaktı. Elektrik vardı ama cızırtılı teller kö-

yün tek meydanındaki kahvehaneye güç bela ulaşıyordu. İnternet, sadece kahvehanedeki eski bir bilgisayarda, o da nadiren çalışırdı. Telefon sinyalleri, tepelerin gölgesinde kaybolurdu. Büyükler tarlalarda çalışır, keçi güder, yoğurt yapar, ekmek pişirirdi; çocuklar ise doğanın kucağında özgürdü. Onlar için hayat, ekranlardan değil, toprağın sıcaklığından, derenin serinliğinden ve ormanın sırlarından ibaretti. Köyün ortasındaki çınar ağacı, asırlık bir bilge gibi dururdu; gölgesi, çocukların buluşma noktası, hayallerin doğduğu yerdi.

Bu köyde yaşayan dört çocuk, Yeşildere'nin ruhunu taşıyordu. Ali, 14 yaşında, neşeli ve cesur, her zaman bir maceranın peşindeydi. Babasının tarladaki alın teri, annesinin sıcak ekmek kokusu Ali'nin enerjisine karışırdı. Zeynep, 13 yaşında, meraklı bir hayalperest. Büyükbabasının eski kitaplarıyla büyümüştü; gözleri, her çalıda, her taşta bir sır arardı. Emre 14 yaşında, sessiz ama düşünceli, babasının marangoz atölyesinde öğrendiği sabır ve ustalikle her sorunu çözerdi. Ayşe, 12 yaşında, iki yıl önce şehirden köye taşınmıştı; çekingen, yüreği kocaman, köyü yavaş yavaş evi belleyen biri. Bu dört arkadaş, çınar ağacının gölgesinde hayaller kurar, ormanda saklambaç oynar, dereye balık tutardı. Onların dünyasında zaman, büyüklerin telaşından bağımsız, doğanın ritmiyle akardı.

Bir yaz sabahı, ınar ağacının altında toplandı- lar. Ali, elinde bir sopayla toprağa şekiller çiziyor, “Bu yaz farklı olacak!” diyordu, gözleri macera ate- şiyle parlıyordu. Zeynep, bir taş parçasını inceleye- rek, “Ormanın derinliklerinde ne var, hiç düşün- düünüz mü?” diye sordu, merakı sesine yansiyordu. Emre, bir dal yontarken “Büyükler hep ‘Oraya gitmeyin!’ der ama neden?” diye mırıldandı, dü- şünceli. Ayşe, çekingen bir gülümsemeyle, “Bü- yükannem ormanda eski bir kulübenin olduğunu söylemişti.” dedi, sesi fısıltı gibi. O an, dördü de aynı kıvılcımı hissetti. Ormanın kalbi, onları çağı- rıyordu; Yeşildere’nin sakin günleri, bir macerayla değişmek üzereydi.

Ali

Ali, köyün en eski ailelerinden birinin çocuğu. Babası Hasan amca, yıllardır tarlalarda çalışır, an- nesi Fatma teyze ise evde yoğurt yapar, ekmek pişirir. Ali, küçükken babasıyla birlikte ormana odun toplamaya giderdi. Bir gün bir fırtınada yollarını kaybedip saatlerce yağmur altında kalmışlardı. O deneyim, Ali’ye doğanın gücünü ve maceranın he- yecanını öğretmişti. Neşeli kişiliği, zor zamanlarda bile gülümsemeyi unutmamaktan geliyordu. Köy okulunda her zaman sınıfın lideri; futbol maçla- rında kaptan, hikâye anlatmada usta. Ama derin-

lerde, babasının yaşlanan bedenini gördükçe bir gün köyü terk edip büyük şehirlere gitme hayali kuruyor. Şimdilik, arkadaşlarıyla geçirdiği günler onun en büyük mutluluğu.

Zeynep

Zeynep, meraklı bir ruh. Büyükbabası, köyün eski öğretmeniydi ve evleri kitaplarla dolu. Küçükken büyükbabasının anlattığı masallarla büyüdü: ormandaki periler, deredeki gizli mağaralar... Annesi, bahçede bitkiler yetiştirir, babası ise arıcılık yapar. Zeynep, bir yaz günü dereye bir yaralı kuş bulmuş ve günlerce onu iyileştirmeye çalışmıştı. O olay, doğanın sırlarını çözme tutkusu uyandırmıştı onda. Hayalperest yanı, bazen onu gerçeklerden uzaklaştırırsa da arkadaşlarına ilham veriyor. Okulda en iyi notları alır ama kalbi her zaman dışarıda, keşifte. Bir defasında eski bir harita bulmuş ve arkadaşlarını peşinden sürüklemişti; o macera, grubu birbirine daha da yakınlaştırmıştı.

Emre

Emre, sessiz ama derin. Ailesi, köyün marangoz atölyesini işletir. Babası, eski mobilyaları tamir eder, annesi ise dokuma tezgâhında halı dokur. Emre, küçüklüğünden beri babasının yanında çıraklık yapar; bir dal parçasını yontmak, onun için

meditasyon gibi. Bir kış günü, evlerinin çatısı çökmüş ve Emre, elinden geleni yaparak aileyi kurtarmıştı. O günden beri, düşünceli yanı baskın; her sorunu mantıkla çözer. Arkadaş grubunda o, eşsiz güç kaynağı. Tamir yeteneği, sadece eşyalarla sınırlı değil; kırık kalpleri de onarır. Hayali, bir gün kendi atölyesini açmak, köyden ayrılmak istemiyor; burası onun kökleri.

Ayşe

Ayşe, gruba en son katılan. Ailesi, iki yıl önce şehirden köye taşınmış. Babası, büyük bir fabrikada çalışırken sağlık sorunları yaşayınca huzur arayışıyla Yeşildere'ye gelmişler. Annesi, bahçesinde sebze yetiştirir, küçük bir sera kurmuş. Ayşe, şehirdeki gürültülü hayattan sonra köyün sakinliğini ilk başta yadırgamış. Çekingenliği, yeni arkadaşlar edinme korkusundan geliyor; okulda yalnız kalırdı eskiden. Ama bir gün derede düşüp yaralanınca, diğer çocuklar yardım etmiş ve o günden beri ayrılmaz olmuşlar. Yürekli yanı, zor zamanlarda ortaya çıkıyor. Bir keresinde, kaybolan bir kuzuyu bulmak için saatlerce aramıştı. Artık köyü evi gibi görüyor, ama içindeki şehir özlemi bazen yüzüne yansıyor.

İlk Macera

Yeşildere'nin sabahı, her zamanki gibi serin ve taze bir esintiyle başlamıştı. Çınar ağacının gölgesinde buluşan dört arkadaş, sırtlarında eski püskü çantalar, gözlerinde parlayan bir heyecanla birbirine bakıyordu. Ali'nin çantası, babasının eski av çantasıydı; deri kenarları aşınmış, ama hâlâ sağlam. Zeynep'in kumaş çantası, annesinin diktiği renkli yamalarla süslüydü. Emre, marangoz atölyesinden aldığı bir sırt çantasını yüklenmişti; içinde yontma bıçağı ve birkaç ip vardı. Ayşe ise şehirden getirdiği küçük bir sırt çantası taşıyordu, kenarından büyükannesinin verdiği eski bir pusula sarkıyordu. Ormanın derinliklerine, o gizemli kulübeye doğru yola çıkma vaktiydi.

Ali grubun önünde yürüyor, adımları kendinden emin, yüzünde muzip bir gülümseme. "Bu sabah hava bile macera kokuyor!" dedi, kollarını açarak derin bir nefes aldı. Kalbi, çocukken babasıyla

ormanda geçirdiği o fırtınalı gecenin heyecanıyla çarpıyordu. O, bilinmeyenin peşinden koşmayı severdi; ormanın gölgelerinde ne saklıysa, onu bulmaya kararlıydı.

Zeynep, hemen arkasında, elinde bir dal parçasıyla oynarken etrafı süzüyordu. Gözleri, her çalıda, her ağaç gövdesinde bir sır arıyordu. “Ya gerçekten bir fosil bulursak? Ya da... eski bir hazine?” diye mırıldandı, sesi hem merak hem de hafif bir çekingenlikle doluydu. Büyükbabasının masalları zihninde canlanıyordu; orman, onun için sırlarla dolu bir kitap gibiydi ve her adımda yeni bir sayfa açılıyordu.

Emre, sessizce yürüyordu ama gözleri dikkatle çevreyi tarıyordu. Çantasında sallanan ip, ona güven veriyordu; her zaman bir çözüm bulabileceğini biliyordu. İçinde hafif bir tedirginlik vardı ama bunu göstermemeye kararlıydı. “Eđer kulübe varsa, sağlam mıdır acaba? Belki tamir etmek gerekir.” dedi, düşünceli bir şekilde. Babasının atölyesindeki o düzenli dünya, burada, ormanın kaosunda bile ona rehberdi.

Ayşe, grubun en sonunda, adımlarını dikkatle atıyordu. Şehirdeki kalabalık sokaklardan sonra, ormanın sessizliği ona hem huzur hem de ürper-ti veriyordu. Pusulayı elinde sıkıca tutuyordu; büyükannesinin “Bu seni hep doğru yola götürür.”

dediği anı hatırladı. “Ya kaybolursak?” diye sordu, sesi hafif titrek ama merakla dolu. Ali dönüp ona gülümsedi: “Kaybolsak bile, seni buluruz, Ayşe!”

Patika, köyün dışındaki tarlalardan ormana doğru kıvrılıyordu. Kuşların cıvıltısı, yaprakların hışırtısına karışıyordu. Çocuklar, patikanın bittiği yerde, sık ağaçların arasına daldılar. Orman, onları koyu yeşil bir tünelle karşıladı. Dallar arasında süzülen güneş ışıkları, yere benek benek gölgeler düşürüyordu. Ali, bir ağaç kütüğüne zıplayıp bağırdı: “İşte başlıyoruz! İlk kural: korkmak yok!” Zeynep güldü, Emre başını salladı, Ayşe ise ufak bir gülümsemeyle öne doğru bir adım attı.

Derken bir çıtırtı duydular. Hepsi birden durdu. Ses, yakınlardan, çalılıkların arasından geliyordu. Zeynep’in gözleri fal taşı gibi açıldı; “Bu neydi?” Ali, sopasını kaldırıp çalılara yaklaştı, kalbi deli gibi atıyordu ama bunu arkadaşlarına belli etmedi. Emre, sakın bir şekilde, “Belki sadece bir tavşandır.” dedi ama eli çantasındaki ipe gitti. Ayşe, pusulayı göğsüne bastırarak bir adım geri attı ama gözlerini çalılardan ayırmadı.

Aniden çalılar arasından bir sincap fırladı, ağaca tırmanırken kuyruğu bir an parladı. Çocuklar önce donup kaldı, sonra kahkahalarla güldüler. Ali, sopasını indirip “Tamam, sincaplar hariç korkmak yok!” dedi. Zeynep, rahat bir nefes aldı ama

gözleri hâlâ çevrede geziniyordu. Emre, “Bu orman canlı.” diye mırıldandı, dalgın bir gülümsemeyle. Ayşe ise, içindeki korkunun yerini yavaş yavaş bir heyecana bıraktığını hissetti.

Yollarına devam ettiler, orman derinleştikçe hava serinledi. Ağaçlar sıklaşıyor, gölgeler koyulaşıyordu. Zeynep, bir ağacın gövdesinde garip bir oyma fark etti: bir ok işareti, yosunla kaplanmış, neredeyse kaybolmuş. “Bunu gören var mı?” diye bağırdı, sesi titreyerek. Hepsi oymaya yaklaştı. Ali parmaklarıyla yosunu sıyırdı; işaret, sanki yıllardır oradaydı. “Bu... bir iz!” dedi, gözleri parlayarak. “Kulübeye giden yol bu olabilir!”

O an, dördü de aynı heyecanı hissetti. Kalpleri, doğanın ritmiyle atıyordu. Ormanın derinliklerinde, sırlarla dolu bir macera onları bekliyordu. Adımları hızlandı, çantaları sırtlarında hafifledi. Yeşildere'nin çocukları, bilinmeyene doğru koşuyordu.

Kulübe

Ormanın derinliklerinde, ağaçların sık gölgele-ri arasında çocuklar, oyma ok işaretini takip ederek ilerledi. Patika kaybolmuş, yerini yosunlu taşlar ve dallarla kaplı bir yola bırakmıştı. Ali önde, elinde-ki sopayla çalıları aralıyor, her adımda heyecanı artıyordu. “Bu kesinlikle doğru yol!” dedi, sesinde kararlı bir coşku. Zeynep, işaretin gösterdiği yöne bakarken “Ya bu bir tuzaksa?” diye mırıldandı, ama merakı korkusunu bastırıyordu. Emre, sessizce et-rafı inceliyor, her ağaç gövdesinde başka bir işaret arıyordu. Ayşe, pusulasını sıkıca tutuyor, kuzeye doğru ilerlediklerini kontrol ederek gruba güven veriyordu.

Hava ağırlaşmış, kuş sesleri azalmıştı. Orman, sanki bir sır saklar gibi sessizdi. Aniden, dalların arasında bir açıklık belirdi. İşte oradaydı kulübe. Yosunla kaplı tahta duvarları, kırık bacası ve eğri büğrü çatısıyla, yıllardır unutulmuş gibi duruyor-